

Arrest

nr. 196 785 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn, afkomstig uit Singiar, district Manikganj, Bangladesh. U zou daar ook uw hele leven blijven wonen en schoollopen alvorens u problemen kreeg en Bangladesh diende te verlaten. In uw dorp woonde u samen met uw voltallige familie, waaronder uw ouders en uw stiefmoers langs vaderszijde, in hetzelfde huis. Na het overlijden van uw vader in 2003 bleef u ook samen met uw moeder in hetzelfde huis wonen bij uw stiefmoers.

Uw problemen startten echter na het overlijden van uw vader. Zo waren uw stiefooms bekende terroristen uit de regio en martelden zij u en uw moeder, die een Hindoe was. Uw moeder zou een hersentumor hebben gehad, maar omdat uw stiefooms haar niet lieten behandelen kwam ook zij te overlijden in 2010. U bleef bij uw stiefooms wonen, maar zij bleven u martelen en bedreigen. Ze dwongen u om al het vuile werk in huis te doen, dreigden ermee u te doden en lieten u opdraven tijdens betogingen van de BNP. U verklaarde dat men u zo slecht behandelde omdat zij enerzijds hoopten de volledige eigendom over het familiehuis te bekomen en anderzijds omdat uw moeder een Hindoe was. U werd gedwongen om een document te tekenen over de eigendomsoverdracht, maar dit weigerde u. Omdat uw oom langs moederszijde het niet langer kon aanzien, besloot hij in 2015 om samen met u naar de dorpsoudsten en de politie te trekken. Omdat uw stiefooms veel macht hadden, weigerden zij actie te ondernemen. U keerde daarop terug naar huis, maar uw stiefooms waren op de hoogte van uw politiebezoek en sloegen u andermaal. Ook in het dorp werd u door andere dorpsgenoten gepest wegens uw moeder. Uw oom langs moederszijde besloot u ter hulp te schieten en regelde met de smokkelaar uw vertrek uit Bangladesh. In 2016, op een dag, vluchtte u weg uit Bangladesh en reisde u samen met smokkelaars langs India, Pakistan, Iran en Turkije naar België, waar u kort nadien een asielaanvraag indiende.

U legde zelf geen documenten neer ter staving van uw relaas. Vanuit het opvangcentrum te Steenokkerzeel werd het CGVS wel een medisch verslag overhandigd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken.

Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er oprechte twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste legde u geen enkel identiteitsdocument neer ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 9 februari 2017, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielprocedure en kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en relaas zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u nooit een identiteitskaart of geboorteakte had (Gehoorverslag CGVS, d.d. 21 maart 2017, p. 10). U beweerde nooit ook maar enige andere identiteitsdocumenten te hebben gehad (CGVS, p. 11). Dat u zichzelf nooit moest identificeren is echter weinig aannemelijk. Zo woonde u uw ganse leven in hetzelfde dorp en liep u er zelfs school. Dat u geen enkel document zou kunnen voorleggen met uw eigen naam op, is weinig serieus. Hoe dan ook leek u vreemd genoeg aan te geven niet eens zeker te weten of er zoiets bestond als een geboorteakte van uzelf (CGVS, p. 10). U verklaarde ten slotte dat u niet eens had geprobeerd om welk document dan ook te bekomen, aangezien u niemand had (CGVS, p. 2). Hetgeen geen afdoende verklaring is waarom u het niet eens zou proberen. Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig tot geen ernstige inspanningen heeft geleverd om ook maar iets van documenten ter staving van uw relaas voor te leggen. **Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede konden ook uw verklaringen betreffende uw asielrelaas geenszins overtuigen. Zo verklaarde u dat de mishandeling startte na het overlijden van uw ouders, maar wist u hun overlijden niet te staven (supra) waardoor het louter een blote bewering blijft. Gevraagd waarom u eigenlijk mishandeld werd, gaf u vooreerst vreemd genoeg aan dat u het eigenlijk niet wist en het "misschien voor uw eigendom was" (CGVS, p. 13). Dat u dit niet eens zou weten, is opvallend. Zo had u bij de DVZ nog verklaard dat zij u zelfs hadden gedwongen om documenten te ondertekenen voor een eigendomsoverdracht (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen meldde u dan toch dat men u daarom martelde (CGVS, p. 14). Het is dan ook opmerkelijk dat u dan niet eens zou weten of het huis eigenlijk (deels) op uw naam stond (CGVS, p. 5). U legde in ieder geval geen enkel document neer ter staving van uw eigendom (supra).

U verklaarde aansluitend ook dat uw ooms (en dorpelingen) u slecht behandelden aangezien uw moeder een Hindoe was (CGVS, p. 13), hetgeen u niet wist te staven. In ieder geval had u het bij de DVZ dan weer niet de moeite gevonden om ook die reden op te geven (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning dat u het kort moest houden (CGVS, p. 14), is geen reden waarom u dit niet eens zou vermelden. Bovendien werd u uitdrukkelijk gevraagd of u nog andere problemen zou hebben gehad, waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.7). Dat u dan plots op het CGVS het tegendeel zou beweren (13, 14 & 17) is niet serieus. Dat u hierdoor zou worden gevisieerd is hoe dan ook weinig aannemelijk, daar u eigenlijk zelf aangaf gewoon een moslim te zijn (CGVS, p. 17).

U meende **verder** dat uw stiefooms belangrijke terroristen waren uit de regio en zij heel veel invloed hadden, maar wist dit evenzeer niet te staven (supra). Gevraagd hoe u dat dan zou weten dat zij zo belangrijk waren, geraakte u niet verder dan "ik zag dat iedereen bang was" (CGVS, p. 13), hetgeen maar weinig overtuigt. U verklaarde dat uw stiefooms lid waren van de BNP en zij u lieten opdraven tijdens allerhande betogingen (CGVS, p. 8). Welke betogingen dat waren en welk doel zij hadden wist u niet (CGVS, p. 9). U had verder eigenlijk geen idee waarvoor de letters BNP zouden staan (CGVS, p. 8), slaagde er niet in de vlag te schetsen of zelfs de kleuren te benoemen, noch kon u bij uitbreiding ook maar iets inhoudelijks vertellen over de partij (CGVS, p. 8). U had verder geen idee sinds wanneer uw stiefooms lid waren, noch wist u welke functie zij bekleedden (CGVS, p. 9). U kon verder niet aangeven met wie uw stiefooms u mee op pad stuurden tijdens die betogingen, noch wist u wanneer u voor het eerst of voor het laatst naar een betoging ging, noch kon u ook maar één slogan geven die u tijdens die manifestaties zou hebben gescandeerd (CGVS, p. 9). Zo antwoordde u nogal stereotiep "Hurtal Hurtal", hetgeen volgens de vertaling gewoon "Betoging" betekent (CGVS, p. 10). U had verder nooit problemen gehad met anderen wegens uw vermeende politieke activiteiten (CGVS, p. 8).

Aansluitend is het opmerkelijk dat u eigenlijk al die tijd zou wachten alvorens hulp te zoeken. Zo verklaarde u wel hulp te hebben gezocht bij uw oom, maar was dit reeds kort bij uw vertrek, in 2015 (CGVS, p. 14-15). De verklaring dat u voorheen nog een kind was, is gezien uw jonge leeftijd niet geheel onlogisch, maar is geen afdoende uitleg waarom zelfs uw moeder niet voor een oplossing zou kijken (CGVS, p. 16). Dergelijke laattijdigheid lijkt weinig aannemelijk en wordt bevestigd doordat u beweerde dat, nadat u naar de politie gegaan was, eigenlijk gewoon terugkeerde naar het huis van uw stiefooms (CGVS, p. 15), alwaar u jarenlang zou zijn gemarteld. **Dergelijke handelingen ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.**

Ten derde blijkt de ongeloofwaardigheid van uw relaas ook uit enkele eigenaardigheden betreffende uw reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel document (foto, ticket, ...) neer ter staving van uw reisweg (supra). U had verder geen idee wanneer u zou zijn vertrokken en kon het niet beter plaatsen dan "misschien na 2016". U verklaarde met een smokkelaar te hebben gereisd, maar kon zijn naam niet eens vermelden (CGVS, p. 7). U zou naar India zijn gereisd, maar wist niet te melden waar u de grens overstak. U kon niet één stad opnoemen die u zou zijn tegengekomen in India. Evenmin noemde u één stad op die u verder tijdens uw reis in Pakistan zou zijn gereisd. Waar u de grens tussen beide landen had overgestoken, wist u net zo min. Welke kant van de weg men in Pakistan zou rijden, wist u ook niet. U kon tenslotte geen enkele plaats opnoemen die u verder in Iran zou zijn gepasseerd, noch wist u de landen op te noemen die u na Turkije had doorkruist (CGVS, p. 12). Uw uitleg kan geenszins overtuigen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, een reis naar Europa, iets doorleefder zou kunnen vertellen. **Dergelijke vage verklaringen betreffende uw reisweg doen dan ook vermoeden dat u op een andere manier zou hebben gereisd dan u beweert.**

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u een medisch attest neerlegde. Dit attest vermag niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Daarnaast verklaarde u zich ook in staat om het interview door te laten gaan (CGVS, p. 2). Bovendien bleek nooit tijdens uw gehoor dat u niet in staat was het gehoor verder te zetten. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee artikelen “*Child Rights*” en “*Challenges facing the children of Bangladesh*” van op de webpagina van UNICEF.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 april 2017 een schending aan van “*de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en schending van artikel 62 en 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet en artikelen 3, 4 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).*”.

Volgens verzoeker is het CGVS volledig ten onrechte de mening toegedaan dat verzoeker er niet in is geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2. Verzoeker benadrukt dat hij in België onmiddellijk asiel heeft aangevraagd. Verzoeker meent dat hij een duidelijk en coherente verklaring heeft afgelegd en bevredigende antwoorden gegeven op alle vragen. Hij stelt nog dat zijn verklaringen zijn niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is en verwijst naar een artikel op de website van UNICEF (stuk 3).

2.3. Verzoeker herneemt dat hij vanaf zijn vijfjarige leeftijd werd mishandeld door zijn stiefvaders en dat hij op zijn achttienjarige leeftijd uiteindelijk met behulp van zijn oom langs moederszijde heeft kunnen vluchten. Het verzoekschrift acht het dan ook “*opmerkelijk dat het CGVS haar bestreden beslissing motiveert door te stellen dat zij ‘opmerkelijk vindt dat verzoeker al die jaren heeft gewacht alvorens hulp te gaan zoeken’.*”. Verzoeker redeneert dat het CGVS door dit te stellen aantoonde dat zij uit het oog heeft verloren dat verzoeker de mishandelingen op een zeer jonge leeftijd heeft moeten ondergaan. Verzoeker meent dat het CGVS evenmin rekening gehouden heeft met de situatie van de (wees)kinderen in Bangladesh en dat dit aspect niet eens onderzocht is. Volgens het verzoekschrift rijst de vraag “*op welke wijze verzoeker hulp kon zoeken gelet op zijn vrees om gedood te worden door zijn stiefvaders en/of om op straat terecht te komen.*”. Er wordt verwezen naar een artikel van UNICEF waarin wordt gesteld dat er geen alomvattend publiek systeem is om kinderen van geweld, misbruik en uitbuiting te beschermen (stuk 4).

Het verzoekschrift verwijst nog naar zijn situatie in Bangladesh en verzoekers jonge leeftijd en stelt dat hij daardoor niet in de mogelijkheid was om documenten te verzamelen alvorens te vluchten. Verzoeker geeft aan dat hij niet eens het telefoonnummer van zijn oom had kunnen meenemen.

2.4. Verzoeker verwijst nog naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn), dat het volgende stelt:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

2.5. Verder, verduidelijkt het Hof van Justitie dit als volgt (HvJ 22 november 2012 MM v. Ireland, C-277/1):

“66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”

Het verzoekschrift haalt aan dat het CGVS geen enkel initiatief ondernomen heeft om met verzoeker samen te werken, om bijvoorbeeld een stavingstuk te bekomen.

Het verzoekschrift verwijst naar de door verzoeker neergelegde medische attesten waarin zijn verwondingen werden onderzocht en vastgesteld door een Belgische arts. Verzoeker stelt dat het CGVS deze medische attesten simpelweg afwijst, omdat volgens haar niet duidelijk is op welke wijze verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen.

Volgens het verzoekschrift kunnen de verwondingen op het lichaam van verzoeker minstens worden aanzien als begin van bewijs dat hij gefolterd is geweest. Gelet op de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt kan van het CGVS ook worden verwacht dat zij *in casu* ook gehouden is onderzoeksdaten te stellen.

Waar het CGVS stelt dat verzoeker niet voldoende informatie kon weergeven over zijn reisroute met de smokkelaars, blijkt dat zij geen rekening heeft gehouden met de eigenheid van dit dossier en met de situatie van verzoeker en zijn mogelijkheden – het lage niveau van de studies die verzoeker in zijn leven heeft genoten en de informatie die hij van de smokkelaars kreeg is ook ondermaats.

Het verzoekschrift merkt nog op dat verzoeker voor zijn vertrek uit Bangladesh nooit voordien zijn dorp had verlaten en dat de smokkelaars niet veel informatie verstrekken. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS dit stelt om haar beslissing te motiveren.

Uit het voorgaande blijkt volgens verzoeker dat het CGVS duidelijk niet gehandeld heeft conform artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat.

Het verzoekschrift haalt nog het volgende aan: *“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)”*

Uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt volgens verzoeker dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Bangladesh. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 62 en 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet en artikelen 3, 4 en 5 van het EVRM.

Het verzoekschrift vraagt *“Het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren”*.

Beoordeling

2.6. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Dat verzoeker beweerde dat hij nooit een identiteitskaart of geboorteakte, noch enige andere documenten ter staving van zijn identiteit had gehad (gehoorrapport van het CGVS van 21 maart 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 10-11) kan niet overtuigen. Verzoeker woonde immers zijn hele leven in hetzelfde dorp en liep er ook school (CGVS-verslag, p. 3-4), zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker in het bezit zou zijn van enig identiteitsdocument, een certificaat of diploma. Dat *“BRAC school geen documenten”* geeft is een loutere bewering (CGVS-verslag, p. 4) die niet kan worden aangenomen. Verder gevraagd of verzoeker zich dan nooit moest identificeren, stelde deze slechts, *“Ik ga nooit naar buiten, nooit de mogelijkheid om andere zaken te bezoeken, ik was thuis en werd mishandeld.”* (CGVS-verslag, p. 11). Erop gewezen dat verzoeker eerder had gesteld te hebben deelgenomen aan betogingen en dus wel naar buiten ging, antwoordde verzoeker, *“Zoals ik je vertelde, er waren altijd mensen met mij, tijdens die betogingen.”* (CGVS-verslag, p. 11), wat echter geen afdoende uitleg is te meer verzoeker ook naar school ging. Hoe dan ook stelde verzoeker dat hij niet eens had geprobeerd om welk document dan ook te bekomen. Zijn bewering dat hij niemand had in Bangladesh (CGVS-verslag, p. 2) strijdt met zijn verklaring dat zijn oom langs moederszijde hem had geholpen het land uit te vluchten (CGVS-verslag, p. 16), wat toch wel bijzondere en niet evidente inspanningen vroeg van zijn oom. Ten slotte heeft verzoeker ook meerdere keren verklaard dat hij eigendomsdocumenten bezat wat er op wijst dat hij zijn identiteit kon aantonen als eigenaar en bezitter van deze eigendomsdocumenten. De loutere verklaring dat verzoeker sinds zijn vertrek geen contact meer had gehad met deze oom (CGVS-verslag, p. 16) kan er eerder op wijzen dat verzoeker niet wenst te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hem rust. De Raad kan immers vaststellen dat verzoeker geen ernstige inspanningen heeft geleverd zijn identiteit of asielrelaas te objectiveren. Evenmin geeft verzoeker een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van deze elementen.

Ook met betrekking tot zijn reisweg legde verzoeker geen enkel document neer. Verder wist verzoeker niet wanneer hij zijn land van herkomst ontvluchtte (*"Ik herinner het niet, maar misschien na 2016"*, CGVS-verslag, p. 7), noch kende hij de naam van de smokkelaar waarmee hij beweerdelijk zou hebben gereisd (CGVS-verslag, p. 7). Verzoeker beweerde van Dhaka, Bangladesh naar India gereisd te zijn, doch kon niet aangeven waar hij de grens overstak, noch welke de eerste stad was die hij tegenkwam (CGVS-verslag, p. 11). Voorts wist verzoeker niet welke plaatsen hij tegenkwam op weg naar Pakistan, noch waar hij de grens tussen India en Pakistan was overgestoken (CGVS-verslag, p. 11). Hij kende geen plaatsen die hij passeerde in Pakistan en wist evenmin aan welke kant van de weg men in Pakistan reed (CGVS-verslag, p. 12) terwijl kan verwacht worden dat dergelijke evidente zaken, zij het om veiligheidsredenen, opvielen. Ook wist verzoeker niet waar hij de grens tussen Pakistan en Iran overstak en herinnerde hij zich geen enkele stad in Iran, noch enige merkwaardigheden (CGVS-verslag, p. 12). Verzoeker stelde nog via Turkije te zijn gereisd, maar kon geen enkel van de landen die hij zou zijn doorgereisd op weg naar België benoemen (CGVS-verslag, p. 12). Verzoekers uitleg – *"ik was geschokt, enkel de smokkelaar wist het"* (CGVS-verslag, p. 11), *"ik was bang, ik kan je dat niet zeggen"* (CGVS-verslag, p. 12) – kan zijn onwetendheid geenszins verschonen. De Raad benadrukt dat van verzoeker immers verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen die hij doorreisde of bijzonderheden die indruk maakten op hem. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precarie onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker onbeduidend blijft over het traject en de organisatie van zijn reis. Ook het argument in het verzoekschrift dat verzoekers gebrek aan intellectuele en aardrijkskundige kennis, die volgens hem wordt verworven op de schoolbanken, hem verhinderde om zijn reis te omschrijven, kan niet weerhouden worden. Zo is verzoeker vooreerst tot de zesde klas naar school geweest (CGVS-verslag, p. 3), waardoor een zekere basiskennis in hoofde van verzoeker mag worden afgeleid. Hoe dan ook wordt van verzoeker geen les in aardrijkskunde verwacht, noch volledige of feilloze beschrijvingen, wel kan verwacht worden dat verzoeker zich enkele plaatsen kan herinneren en doorleefde verklaringen kan afleggen aangaande zijn heikele reis, *quod non*. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat het volstaat te poneren dat hij een dergelijke reis heeft afgelegd zonder dit minimaal aan te tonen. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat hij op een andere wijze naar Europa is gekomen en zijn reisdocumenten niet wenst voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Hij houdt aldus informatie over een eventueel door hem verkregen visum, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen, zonder hiervoor een verklaring te geven.

2.8. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat verzoeker evenmin het overlijden van zijn ouders – waarna de vermeende mishandeling door zijn stiefmoeder begon – aannemelijk weet te maken.

Verzoeker verklaarde bij zijn aankomst in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Bangladesh was ontvlucht omdat hij *"veel problemen (had) met mijn ooms toen ik nog in Bangladesh was. Zij sloegen en bedreigden mij. Als ik nu terugga zullen zij hetzelfde doen. (...) Sinds het overlijden van mijn vader, wilden zij de eigendommen van mijn vader. Zij wouden dat ik documenten ondertekende waardoor zij al mijn eigendommen zouden krijgen"* (vragenlijst CGVS van 9 februari 2017, punt 3.5). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer te denken dat zijn ooms hem slecht behandelen *"voor het eigendom, want als ik sterf zullen ze alles hebben. ZE zijn terroristen uit onze regio, iedereen is bang van hen, ze kunnen alles doen voor geld, zelfs mij doden om die eigendom te krijgen."* en verder *"Zelfs ik weet niet waarom ze me martelden, misschien voor mijn eigendom, ik vroeg het vaak, waarom doe je dit met mij."* (CGVS-verslag, p. 13). Dat verzoeker aanvankelijk nog duidelijk aangeeft dat zijn ooms hem mishandelden opdat verzoeker de documenten tot eigendomsoverdracht zou tekenen, doch later aangaf slechts te denken dat zijn ooms hem martelden omdat ze uit waren op zijn eigendommen, toont aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten, nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker in staat is duidelijk aan te geven of hij documenten moest ondertekenen of dat dit nog niet ter sprake kwam. Er kan nochtans verwacht worden dat verzoeker eenduidige verklaringen aflegt omtrent zijn vluchtmotieven, *quod non*. Verzoeker legde evenmin enig document neer ter staving van zijn eigendom, zoals hierboven reeds besproken.

2.9. Voorts verklaarde verzoeker nog tijdens zijn interview bij het CGVS dat hij slecht behandeld werd door zijn ooms, alsook door de buurtbewoners, omdat zijn moeder een Hindoe was (CGVS-verslag, p. 13). Dergelijke fundamentele aanvullingen van zijn asielmotieven ondergraven verzoekers geloofwaardigheid verder nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker kon vergeten te vermelden dat hij mishandeld werd omdat zijn moeder een Hindoe was bij de DVZ, indien hij werkelijk omwille hiervan zijn land zou ontvlucht zijn.

Zijn nalatigheid dit aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan, temeer nu verzoeker nog uitdrukkelijk gevraagd werd bij de DVZ of hij nog problemen had gehad met onder meer medeburgers en verzoeker hierop negatief antwoordde (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

2.10. Tevens toont verzoeker niet aan dat zijn stiefooms belangrijke terroristen zouden zijn. Immers dergelijke zaken zijn publiek bekend zodat verzoeker hierover veel zou kunnen vertellen. Echter de loutere bewering van verzoeker dat hij *“zag dat iedereen bang was”* (CGVS-verslag, p. 13) is bezwaarlijk ernstig. Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn stiefooms lid waren van de partij BNP en zij hem dwongen deel te nemen aan betogingen (CGVS, p. 8). Verzoeker wist echter niet waarvoor BNP staat (*“Geen idee. Ik weet enkel dat het een partij van Bangladesh is”*, CGVS-verslag, p. 8), noch welke kleuren de vlag van BNP heeft (CGVS-verslag, p. 8) en kon evenmin iets inhoudelijks zeggen (*“Ik kan je niets zeggen over de partij”*, CGVS-verslag, p. 8). Verzoeker kon niet aangeven wanneer de laatste verkiezingen plaatsvonden, welke functie zijn ooms uitoefenden bij de BNP en sinds wanneer zij lid waren (CGVS-verslag, p. 9). Ook wist verzoeker niet aan welke manifestaties hij zelf deelnam, noch welk doel deze hadden, noch kon hij aangeven met wie zijn stiefooms hem naar de betogingen stuurde (CGVS-verslag, p. 9). Verzoeker stelde nog dat hij zich geen andere slogans kon herinneren dan *“Hurtal Hurtal”*, wat gewoon *“betoging”* betekent (CGVS, p. 10) terwijl hem toch het doel van de betogingen niet kon zijn ontgaan indien hij werkelijk meeliep. Bovendien verklaarde verzoeker zelf nog dat hij nooit problemen had gehad met anderen wegens zijn vermeende politieke activiteiten (CGVS-verslag, p. 8). Aldus kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers en diens stiefooms band met de BNP, noch aan de bewering dat zijn ooms terroristen zouden zijn, noch aan zijn deelname aan betogingen.

2.11. Verzoekers beweerde vrees ten aanzien van zijn stiefooms wordt verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker, nadat hij samen met zijn oom naar de politie was gegaan om klacht in te dienen tegen zijn stiefooms, gewoon terugkeerde naar deze stiefooms (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd waarom verzoeker terugkeerde naar zijn stiefooms, antwoordde deze weinig overtuigend, *“Want dat is mijn huis, ik heb geen andere plaats om te leven.”* (CGVS-verslag, p. 15). Erop gewezen dat hij eventueel bij zijn oom terecht kon, stelde verzoeker, *“Mijn oom langs moederszijde is net naast ons, dus mijn ooms zouden er altijd kunnen naartoe gaan.”* (CGVS-verslag, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat verzoekers oom verzoeker zomaar zou laten terugkeren bij de stiefooms die hem mishandelen en geen alternatieve oplossing trachtte te zoeken, minstens bij zijn oom blijven.

2.12. Het door verzoeker bij het CGVS neergelegde medisch rapport kan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Daarnaast zijn medische rapporten geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychische en medische problemen. In deze benadrukt de Raad nog dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten en vervolging zou kunnen aantonen. Uit bovenstaande kan immers enkel blijken dat verzoeker over de hele lijn van zijn asielaanvraag, van zijn identiteit tot zijn asielmotieven, zijn komst naar België en het bestaan van deze terroristische stiefooms, strijdig is, en ernstig tekort schiet in zijn medewerking.

2.13. De twee aan het verzoekschrift toegevoegde artikelen – *“Child Rights”* en *“Challenges facing the children of Bangladesh”* van op de webpagina van UNICEF – kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin niet doen wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk problemen kent. Verzoekers vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeker is bovendien geen alleenstaande, hij bezit een eigendom en heeft een oom die veel voor hem doet.

2.14. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel de oude richtlijn aanvoert, met name de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”*, terwijl deze werd vervangen door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hoe dan ook wat betreft de aangevoerde schending van *“artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”* dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeker wenste mee te delen *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *“gedeelde bewijslast”* is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.15. Waar verzoeker verder nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de samenwerkingsplicht (HvJ 22 november 2012 MM v. Ireland, C-277/1), wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt verzoeker tot een onvolledige lezing van het arrest. In punt 62 wordt immers duidelijk aangegeven dat de samenwerkingsplicht een verplichting is *“die overeenkomstig artikel 11 van richtlijn 2005/85 op de asielzoeker rust.”* (thans artikel 13 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)). En voorts *“63. Hij is immers degene die de procedure inleidt waarmee hij aanspraak maakt op een recht. Hij is eveneens de enige die zijn persoonlijke achtergrond alsmede de context ervan concreet kan uiteenzetten en de eerste nuttige inlichtingen kan verstrekken. Deze samenwerking brengt verschillende verplichtingen mee, zoals onder meer de verplichting voor de betrokkene om op een bepaalde datum persoonlijk te verschijnen, om de documenten en de voorwerpen die in zijn bezit zijn en die relevant zijn voor de behandeling van de aanvraag te overhandigen, en om te aanvaarden dat zijn verklaringen worden geregistreerd”*. Daarbij wordt duidelijk gesteld dat de samenwerkingsplicht die rust op de lidstaat haar rechtvaardiging vindt in de moeilijkheden die de aanvrager van internationale bescherming kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal. (punt 64.) en toegelicht *“65. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de aanvrager steeds in staat is om te beoordelen of zijn aanvraag aan de criteria van het Verdrag van Genève of richtlijn 2004/83 voldoet, dat hij kennis heeft van de andere mensenrechteninstrumenten waarop andere vormen van internationale bescherming zijn gebaseerd of dat hij meteen het voor de behandeling van het onderzoek meest geschikte bewijsmateriaal kan overleggen”*.

Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit terdege is gebeurd zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS en dat verzoeker tijdens het CGVS-verhoor duidelijk werd ondervraagd over de elementen die noodzakelijk waren voor de beoordeling van verzoekers aanvraag om internationale bescherming. De CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/1, punt 66 zoals aangehaald door verzoeker (zie 2.5).

2.16. Waar verzoeker een schending van artikel 4 van het EVRM – dat het verbod op slavernij en dwangarbeid omhelst – aanvoert, merkt de Raad op dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit beginsel is geschonden. Verzoeker heeft overigens ook nooit een dergelijke bewering geponeerd.

2.17. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op mensenrechten ingeval van vrijheidsberoving, *quod in casu non*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK